

Bicske, 1898. november 15. – Budapest, 1997. május 25.

Apja előbb egy rézőöntőgyárban dolgozott, majd juhász lett. Hat elemiit végzett, majd kitanulta a géplakatos mesterséget. Első munkahelyén a budapesti fegyvergyárban, 1916-ban belépett a vasasszakszervezetbe. Mivel részt vett sztrájkok szervezésében, 1918-ban büntetésből bevonultatták a pécsi laktanyába, s az olasz frontra vezényelték. A Monarchia összeomlása után hazatért, részt vett az 1918-1919-es forradalmi eseményekben, ezért 1919. augusztus 6-án letartóztatták, október 28-ig politikai gyanúsítottként rendőri őrizet alatt állt. Kiszabadulása után néhány hónapig Jugoszláviában dolgozott, majd rövid ideig Gyulán élt, ahol egy gépműhelyben alkalmazták. Ezt követően – néhány hónapos állástalanság után – 1924-től ismét a fővárosban talált magának munkahelyet: tizenkét esztendőn keresztül gépész Heisler József asztalos üzemében. 1936-ban belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. A következő évben felvették lakatosnak a Ganz Hajógyárba, újfent szakszervezeti tag lett, megválasztották bizalminak, majd főbizalminak. 1945. április 2-án a szakszervezetek képviselőjeként bekerült az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Munkahelyén 1946 januárjában művezetőnek, 1948. március 15-én műszaki ellenőrnek sorolták át. 1946 és 1948 között részt vett a zuglói nemzeti bizottság munkájában. A munkáspártok egyesülése után a Magyar Dolgozók Pártja tagja. 1950. július 8-án letartóztatták, és Kistarcsára internálták; azért jelentették fel, mert azt hangoztatta, hogy az előző évben tartott választások nem voltak szabadok és demokratikusak. 1953. augusztus 21-én az internálótábor felszámolásakor került szabadlára. Visszavették régi munkahelyére, előbb lakatosként dolgozott, majd 1960. évi nyugdíjazásáig számlaellenőr volt. 1956-ban belépett a Magyar Szocialista Munkáspártba.